

Zecoubojica

Ivan Matić*

Dragi učenici, pozivamo Vas da rješenja zadataka pošaljete do 20. lipnja 2021. godine na adresu

*Odjel za matematiku
Trg Ljudevita Gaja 6, HR-31 000 Osijek*

*ili elektronički na adresu
oml@mathos.hr*

Najuspješniji rješavatelji bit će nagrađeni.

Vrijeme je prolazilo, ali kao da se i nije puno toga mijenjalo. Pojam novog normalnog je tatu Medića sad već iritirao poput neumitno dosadnog

*Odjel za matematiku, Osijek, imatic@mathos.hr

određivanja spektra normalnog operatora, šablonskog postupka s kojim se kao mladi student prečesto susretao. Kad bi god u zadnje vrijeme čuo taj nazovi-normalno pojam, a s njim je preko različitih medija bio bombardiran poput Londona njemačkim V-2 u 40-im godinama prošlog stoljeća, sa sjetom bi se prisjetio izazovnih problema funkcionalne analize, u kojima mu jedino svojstvene vrijednosti nikad nisu nekako u potpunosti legle. No, uvijek se iznova tješio kako treba izvući najbolje iz dane situacije ta kako treba biti sretan i s neobično toplim vremenom za ovo doba godine, kao i s mogućnošću da stoji ispred zatvornih ugostiteljskih objekata te pijucka kavicu koju si je doma sam napravio.

Na posao je i dalje zalazio relativno rijetko te si je pokušavao razjasniti po čijem bi naputku danas također trebalo ostati doma. Da li po naputku Ministarstva očuvanja zdravlja, dentalne higijene i teglica meda, koji su poslodavcima nalagali da nastoje organizirati rad od kuće? Ili po naputku Ministarstva okoliša i košnica, koje je zgradu u kojoj je bio smješten njegov ured proglasilo napodobnom za okoliš i gniježđenje sokolova, zbog prevelike količine azbesta i polivinilklorida, utkanih u zidove i temelje zgrade? Ili po naredbi Ministarstva rada, odmora i gableca, koje se svojim novim prijedlozima zakona strogo usprotivilo iskorištavanju umirovljenika preko student-servisa, koji su obavljali nebrojene sitne poslove, od pranja prozora na 60. katu do glačanja rublja mladih direktora i njihovih ortaka? Ili, konačno, po dekretu Ministarstva unutarnjih i rubnih poslova, koje je samoljepljivom trakom obilježilo brojna vrata u poslovnoj zgradi, konstantno se protiveći pronalaženju novih načina za izbjegavanje poreznih obaveza?

Neko vrijeme je razmišljao koji je od navedenih scenarija trenutno najizgledniji, a usput si je napravio i jaku tursku kavu. Vrući gorki napitak si je ulio u porculansku šalicu s drvenim drškom prilagođenim šapi te se krenuo spremati za izlazak. Bio je siguran da će usput sreći i Vinka, jer ako Vinko već nije kod njega, tada se sigurno nalazi na samom prilazu kući obitelji Medić. Ostatak je kave, u koju je dodao i malo mlake vode kako bi izgledalo da je ima više, ulio u metalnu šalicu te dodao i nekoliko kockica šećera. Vinko je uvijek volio slađe napitke, a broj kockica šećera koje je tata Medić ubacio u šalicu je upravo jednak najmanjem prirodnom broju n takvom da je moguće poredati u krug prirodne brojeve $1, 2, \dots, n$ na način da svaka dva susjedna broja imaju barem jednu znamenku jednaku.

Zadatak 1

Prije izlaska je tata Medić dugo i pažljivo preko ušiju namještao svoju omiljenu kombinaciju pohabanih sunčanih naočala i tanke vunene kape, a zatim se lagano ogrnuo šalom. Trudio se izgledati uredno i neformalno, jer ga je od ranog jutra (oko 9 : 45) proganjao osjećaj da će današnju blagu monotoniju razbiti neki nenadan događaj i da će doći do nekih promjena. U takvim je situacijama uvijek nastojao biti uredan i opušten, što mu je

obično davalo na samopouzdanju. Zgrabio je šalice u šape te na izlasku iz kuće nehotice donekle preglasno zalupio vratima. Zlurado je zabrundao, ali raspoloženje mu se momentalno popravilo kad je shvatio da tresak ulaznih vrata mama Medić ionako nije mogla čuti. Više od eventualne štete ga je zabrinjavalo njeno prigovaranje, ali sada se nalazila u svojoj radnoj sobi. Zbog obaveze rada od kuće, posao iz pilane je bila primorana donijeti doma, pa je u toj radnoj sobi sada montiran golemi cirkular na kojem je ona upravo obrađivala trupce ariša. Zbog zaglušujuće buke i slušalica koje je nosila kao zaštitnu opremu, ne bi mogla čuti niti folk-koncert, ali kamoli jedan omanji tresak ulaznih vrata. Tako se tješeci, pošao je lagano prema obližnjem trgiću.

Vinko je danas bio posebno proračunat te je stigao ranije da na trgiću zauzme jedno od boljih mjesta za prijepodneвно kafenisanje. Dok ga je sunce blago grijalo s njegove desne strane, mogao se leđima nasloniti na stakleni zid zatvorenog kafića te usput nalaktiti na improvizirani visoki stolić napravljen od nekadašnje bačve za odlaganje nuklearnog otpada. Pred sobom je raširio prošlogodišnje izdanje nekog šarenog tjednika, u jednoj je šapi vrtio olovku, a u drugoj malu metalnu žlicu. „Ajde napokon ti s mojom kavom, križaljka mi zapinje bez kofeina!“, doviknuo je tati Mediću čim ga je spazio. Tata Medić se lagano dovukao do Vinkova mjesta, nadajući se kako ga prolaznici barem neće moći upamtiti kraj njegove kamuflaže. „Vinko, ne moraš se tako derati preko čitavog trgića, odmah se te uočio.“, tumačio je bratu. „Daj molim te, pa u ovo ludo doba kada se gotovo više nitko s nikim i ne druži, je valjda normalno da ti se malo razveselim.“, tupio je Vinko miješajući svoju kavu pripremljenom žlicom. „Vidiš, sad dajem i svoj doprinos - više niti ne računam da ćeš se sjetiti ponijeti i žlicu.“, hvalio se tati Mediću, koji je upravo razmišljao kako bi možda mogao uz kapu, šal i sunčane naočale, navući i masku preko njuške. Zaključio je kako bi mu se tada vjerojatno maglile naočale, a ne bi mogao kroz masku niti srkutati kavu. Nalaktio se na improvizirani stolić, koji je blago zacvilio pod njegovom težinom, te počeo na mobitelu pretraživati na čiju mrežu bi se mogao spojiti.

Ubrzo je otkrio kako zatvoreni obližnji kafić i dalje svima u blizini nudi besplatni pristup internetu pa se zadubio u proučavanje novosti. Volio je biti u tijeku, znati kakve su promijene u društvu i kulturi, a još od malih šapa je razvio i sposobnost čitanja između redaka. Dok se njegov brat udubio u rješavanje skandinavke, tata Medić je ushićeno otkrio kako se Sinidikat poštenih djelatnika nepoštenih poslodavaca, čiji je on član već godinama, uspješno izborio za mjesečni dodatak za svoje članove u posebnim uvjetima rada te za mlijeko u prahu. „E neka je sad onima koji nisu članovi i samo grčevito stišću svoje parice dok bi povlastice željeli ko razmaženo

dijete novu igračku.”, pomisli zadovoljno i zlrado. Ispio je svoj napitak do kraja, ustanovio kako je debeli talog na dnu šalice poprimio oblik znaka za tenzorski produkt te zaokružio pogledom preko trgića.

Učinilo mu se da na suprotnoj strani vidi poznati lik koji već dugo nije sreo. Nije mogao biti siguran pa se zagledao, skinuo sunčane naočale, obri-sao stakla šalom te ih sklopio i ne gledajući odložio pravo u Vinkovu šalicu s kavom. Zaškiljio je kako bi bolje vidio i sada je već bio uvjeren da se drugom stranom trga polako i oprezno kreće njegov stari poznanik Kozlić, prepredeni poštenjačina i policajac od mladih dana. Baš mu je htio mahnuti ili ga pokušati dozvati, kada je to postalo sasvim nepotrebno. Naime, stric Vinko je, uživljen u rješavanje križaljke, dohvatio svoju šalicu i kada je htio potegnuti malo kave, iz šalice su na njega pale naočale tate Medića, a zatim i ostatak još vruće tekućine, koja se razlila po njegovoj odjeći i stolu. Zbog mladih čitatelja i starijih cenzora nismo u mogućnosti na ovom mjestu do-slovce prenijeti Vinkov monolog koji je uslijedio, a koji je zaokupio pažnju svake osobe koja se nalazila u široj okolici trgića. Znatizeljno pogledavši u tom smjeru, Kozlić je uočio svog starog poznanika tatu Medića te mu pri-šao topotom. „Pa gdje si majstore?! Od kad se nismo vidjeli, kakav si?“, srdačno ga je pozdravio. Tata Medić i on se poznaju još od srednjoškolskih dana, pripadnici su iste generacije, kretali su se u sličnim krugovima i kvadratima te dijelili prekobrojne interese.

„Sve pet, kavica, sunce i pomalo. Što tebe dovodi ovamo, nisi li zaglavio u metropoli?“, zanimao se tata Medić. „Ma jesam, dugo i fino, ali u zadnje vrijeme mi je tamo postalo kao u kašeti brokava pa sam poradio na pre-mještaju.“, pojasni mu Kozlić. „Znači, i dalje si među dobrim momcima, u punoj formi.“, našali se tata Medić. „Na kakvoj si sad poziciji u lokalnim snagama?“, upita. „Komesar, recimo.“, pohvali se Kozlić. „De napokon pravi čovjek.“, uleti odjednom u razgovor stric Vinko koji se dotad vrtio nešto dalje pokušavajući obrisati tragove kave i soca s odjeće. „Ne mogu naći dobrog mesara otkad je onaj stari Wolf otišao u mirovinu, a on je bio majstor među obrtnicima. Sve si mogao kod njega nabaviti, i goveđi rep i mariniranu vješalicu i čvarke od vepra, a ovi danas ništa. Sretan si ako uopće imaju masti, bitno da prodaju jaja i gazirana pića. Nego, ortak, reci u kojoj ti mesnici radiš, vidim da si momak na mjestu? Sigurno ona nova, tamo na uglu kod kasapa...“, nije prestajao vidno uzbuđeni stric Vinko, po-kazujući rukama u neodređenom smjeru. Kozlić se, vidno iznenađen, la-gano udaljio i upitno pogledao tatu Medića.

„To ti je moj burazer, ne brini se. Pojedini izrazi kod njega znaju izazvati čudnu reakciju. Kad se spominju meso ili enigmatika mu tako skoči adre-nalin, a čim netko spomene graničara, on se počinje saginjati i pokrivati rukama glavu kao da se štiti od lopte.“, pojasni mu tata Medić. „Znao sam

ja da se ti nećeš maknuti iz policije i najradije bih sad rekao kako je dobro da si došao uvesti red u gradu, ali ovdje je stopa kriminala prilično niska.", nastavi on, pomalo se odmičući od Vinka, koji je nastavio s usporedbama mesnica nekad i danas.

„Zato su mi odmah ovdje i dali premještaj, bez organiziranog kriminala u gradu se niti za mene ne može previše čuti, a to mnogima odgovara. Kad su uvedene posebne epidemiološke mjere i brojna zatvaranja, nekoliko je provalnika ostalo zatvoreno u prostorima koje su upravo pljačkali. Oni spretniji su nekako izašli, ali su pohvatani za policijskog sata, a oni manje spretni su tako ostali zatvoreni. U stanici je malo ljudi ostalo raditi, par prometnih policajaca, po jedan forenzičar, kuhar i trovač, na meni je da sada istovremeno budem načelnik, inspektor i portir, moj prvi pomoćnik je usput domar, električar i informatičar. Nekako sam najviše inspektor.“, tumačio je Kozlić.

„Pa onda uživaš u ugodnoj šetnji ovim dosadnim krajem grada, haha.“, ironično se našalio tata Medić. „Sve je samo ne dosadan, frende. Jutros se dvije ulice dalje dogodio napad, pokrenuli smo istragu i forenzičar je sad tamo, sa ženom i punicom. Svi troje su dosadni ajme pa sam otišao izvidjeti ima li kakvih tragova u blizini.“, ispričao je Kozlić, iznenadivši sad tatu Medića. Trebalo mu je par trenutaka da se pribere, a njegov stari poznanik inspektor je za to vrijeme iskusnim pogledom proučavao trgić, tražeći neke tragove ili potencijalne svjedoke.

„O kakvom se napadu radi?“, upita tata Medić, nadajući se da takvim interesom ne zadire previše u tajne policijskog posla. „Cuj, nemoj o tome baš puno pričati naokolo, stvar je dosta svježja, smrdljiva, nejasna i interesantna.“, započeo je Kozlić tihim glasom. „Zvuči ko da opisuješ ribarnicu, ima jedna dosta dobra kod tržnice, par ulica dalje. Nejasno svježje barakude svake subote, želudac od grdobine interesantno smrdljiv i idealan za fileke ponedjeljkom, ma super domaće stvari iz uvoza, mogu te odvesti jedno ako hoćeš...“, preuzeo je razgovor tata Medić. „Pusti, doručkovao sam salatu s kupusom i odležalim uljem, nije mi sad do ribe.“, prekinu ga Kozlić, koji je počeo uviđati sličnost među braćom, te nastavi: „Dakle, dvije ulice dalje je napadnut umirovljenik koji je bio sam u šetnji. Izgleda da je izašao nešto kasnije u odnosu na svoju dobnu skupinu, tek oko 6 : 25. U to vrijeme je ulica vjerojatno bila sasvim prazna, umirovljenici su već obavili kupovinu, a ionako zbog slabog vida ne bi predstavljali dobre očevidce. Kratak, munjevit napad na stariju personu, začinjjen s više uboda oštrim predmetom u obje ruke. Drsko i krajnje bezobrazno, bez ikakve najave, pozdrava, isprike, pojašnjenja niti uštipaka.“

„Pa to je zbilja nepristojno! Tako napasti bez pozdrava i bez da se pita za zdravlje i ponudi neka klopa, ccc... Grozno je kako se struktura sta-

novništva drastično promijenila zadnjih godina.”, konstatirao je tata Medić zabrinuto vrteći glavom. „Nemoj sad opet odlutati, stvar je zanimljiva. Ništa nije ukradeno, žrtva je usput samo pogubila neke papire koje je nosila u trošnom fasciklu žute boje sa znakom propalog osiguravajućeg društva koje je svojevremeno osiguravalo i građane starije životne dobi. Na jednom od papira su ostali neki tragovi, ali nisam ih uspio preciznije pogledati jer je forenzičareva punica stalno mljela o zimnici koju priprema, a ovi nikako da ju pojedu. Tada sam otišao jer ionako imam sasvim dovoljno svoje turšije.”, dometnuo je Kozlič.

„Joj, mi imamo još od pretpretprošle godine, nije loše kad se ukloni sloj plijesni s vrha. Ove godine smo pravili jedino ljute papričice punjene si-rnim nadomjestkom, sve u među i s kaparima.” pohvalio se tata Medić. Stric Vinko se upravo vraćao na svoju poziciju, noseći bučkuriš iz automata, donekle nalik kavi, u koji je udrobio jučerašnju perecu. Kozlič se već krenuo lagano udaljavati, no onda se najednom zaustavio te upitao tatu Medića: „Čuj, kako stojiš s vremenom? Ako si među onih 87% koji u ovoj situaciji uopće ne idu na posao, mogao bi mi praviti društvo. Moj pomoćnik je u samoizolaciji zadnjih 7 mjeseci, imam dojam da već pomalo i mulja s doznakama na kojima je potpis njegove žene, a meni bi baš dobro došao netko za usputni razgovor i razmjenu mišljenja o slučaju. Naravno, ako si oštrouman kao nekad.”

„Ma može, super. Valjda ti neću puno smetati kao civil!”, oduševio se tata Medić i pojurio za Kozličem, usput slučajno zapevši u strica Vinka ko-jem je tom prilikom ispaao amorfni umami sadržaj gumene čašice iz auto-mata. Ostao je ukipljen raširenih ruku naizmjenično promatrati grozo-mornu fleku na podu i dvojicu starih prijatelja koji se udaljavaju. Raspolo-ženje mu se bitno popravilo kada je uočio da razlomljeni komadići pereca na podu tvore šiljastokutan trokut ABC na kojem je odabrana i točka D . Odmah je zaključio da se točka D nalazi na stranici \overline{BC} ako i samo ako vri-jedi

$$\frac{\sin(\varphi + \psi)}{|AD|} = \frac{\sin \varphi}{|AC|} + \frac{\sin \psi}{|AB|},$$

Zadatak 2

pri čemu je s φ označen kut $\angle DAB$, a s ψ kut $\angle CAD$.

„Gledaj, sad više skoro nitko ništa i ne pita. Pored novih mjera se uglavnom pazi da se djeca ne druže na putu do škole, da stariji građani što bolje troše životnu ušteđevinu i da obrtnici rade na crno. Prije se još kako-tako i pazilo da se civili ne približavaju mjestima zločina, ali sad je samo bitno da novinari vide da si pokraj mene. Ako se budu tražile neke izjave, samo im pokaži šapom na mene, nedavno sam postao i glasnogovornik za ovu regiju.”, pojašnjavao je 3-u-1 inspektor tati Mediću, stalno gledajući lijevo-desno, poput kvalitetnog stopera nogometne momčadi, kako mu ništa ne

bi promaklo. Brzo su stigli da mjesta zločina, brižno ograđenog samoljepljivim tapetama s cvjetnim uzorkom u koji se zagledao tata Medić. „Mislim da su to hortenzije.“, ustvrdio je nakon kraćeg razmišljanja i prelistavanja enciklopedije bilja i smilja, koja se slučajno našla u blizini.

„Da čujem, što imamo?“, upitao je Kozlić nezaposlenog forenzičara, koji je naslonjen na zid pregledavao listiće iz kladionice. „Pa tak, uzorak tapete je žena birala, a dobitku se uglavnom nadam na ovom listiću u kojem sam uplatio na turnir u on-line fliperu.“ odgovorio mu je forenzičar, ne dižući pogled. „Možda nešto vezano uz slučaj?“, uporan je bio inspektor. „Slabo. Žrtva je u studentskoj ambulanti za starije ponavljače, na hitnoj nitko nije otvorao, a liječnici iz bolnice su mahom u dvorani gdje se skrivaju od epidemije. Osim što je žrtva inače slijepa kao šišmiš, napad se dogodio munjevito s leđa. Ozljede nisu preduboke, ali neko vrijeme neće moći micati rukama i to je manje-više sve.“, raportirao je forenzičar.

„Hm, slabo. A neki tragovi ovdje? Oružje napada? Ova smrdljiva mrlja izgleda neobično, što je s onim papirima koji su nađeni u blizini?“, ispitivao je dalje Kozlić. „Mrlja je od kiselog kupusa koji se prosuo punici iz torbe. O oružju ću više znati kada negdje ispitam tragove iz ozljeda, ali nisam siguran kako da to napravim. Razmislit ću poslije utakmice večeras. Papire su pokupili komunalci, ubacili ih u kantu za papir, kažu ne može se tako narušavati čistoću grada. Neka narančasto-crvena žvrljotina je bila na njima, sasvim nečitljiva.“, pomalo nezainteresirano je izreferirao forenzičar te naslonio glavu na zid. Kozlić se samo uhvatio papcima za glavu, imao je osjećaj da ovaj slučaj postaje sve kompliciraniji. Tata Medić je sve promatrao iz pozadine podignutih obrva, vidno iznenađen modernim policijskim metodama. Kozlić i on su se srdačno pozdravili te dogovorili da će se čuti pojave li se neki novi momenti.

Iako je tata Medić imao puno povjerenje u Kozlića, čiji je streloviti uspon po hijerarhijskoj ljestvici u policiji imao priliku promatrati još prije mnogo godina, u njega se uvukao neki strah i nesigurnost. Jedva je uspio odrijetati 14 sati u komadu te se bunovno vukao po kući. Kao neko dodatno ulje na vatru njegovih loših osjećaja je došla obavijest mame Medić idućeg jutra: „Kasni ček od plaće, to se već dugo nije dogodilo. Računi su uredno stigli, rok plaćanja je danas, a plaće nigdje.“, rekla mu je prije doručka. Mažući med na svježu ribu i gledajući u susjede koji su se upravo potukli oko šljiva za pekmez, razmišljao je o jučerašnjem slučaju i kako bi sve bilo jednostavnije kada bi se svi pridržavali mjera o sigurnosnom razmaku. Uto je zazvonio telefon, na drvenom zaslonu je pisalo da zove Kozlić, s kojim je jučer izmijenio brojeve prije nego su se rastali. Odlučio je da će ga nazvati kasnije, trebalo je najprije dovršiti doručak, oprati šape, napraviti čaj te nastaviti promatrati tučnjavu u koju se sad uključilo već šest obitelji iz

susjedstva. Kada se gužva napokon razišla i oni koji su ostali na nogama počeli skupljati šljive s poda, uzvratilo je poziv Kozliču, koji se odmah javio ozbiljnim glasom. „Imamo još jedan napad. Ako možeš, dođi na put prema pilani.“, rekao je. „Nije valjda opet na onog starog? Baš je nekom stao na žulj.“, upita tata Medić. „Ma no, iako sam i ja to pomislio, pogotovo kad su mi rano jutros javili kako je pobjegao iz ambulante. Ali onda sam provjerio datum i brzo smo ga našli kako čeka u reda pred bankom, 3 sata prije početka radnog vremena, danas počinju isplate mirovina. Usput je još drugim umirovljenicima pred bankom prodavao ispod cijene neke lijekove koje je maznuo iz ambulante, bez izdavanja fiskalnog računa. Nevjerojatno je sposoban za nekog tko ne može micati rukama.“, pojasni inspektor.

Prije polaska si je tata Medić napravio još jednu crnu kavu, da mu razbistri misli kako bi mogao biti od koristi pri istraživanju. Počeo se osjećati prilično važnim, imponirala mu je nova uloga. Nasuo je kavu u termosicu s natpisom *Odabrao Čak Norris*, koju je dobio umjesto posljednje božićnice, kratko pozdravio ukućane te izletio iz kuće, projurivši pored Vinka koji je zbudjeno ostao stajati na prilazu. Nije želio trošiti gorivo pa je odlučio ići javnim prijevozom, koji je zbog restriktivnih mjera postao mnogo udobniji, ali i znatno sporiji. Ako želite otkriti koliko je tramvaja tata Medić morao propustiti dok nije došao tramvaj u kojeg je mogao ući, odredite najveći prirodan broj n takav da sustav jednadžbi

$$(x + 1)^2 + y_1^2 = (x + 2)^2 + y_2^2 = \dots = (x + n)^2 + y_n^2$$

Zadatak 3 ima cjelobrojno rješenje.

Kada je izašao iz tramvaja u blizini pilane, shvatio je kako je putem prilično ogladnio pa je otišao do obližnje pekare. Tamo nisu imali krofni s borovnicama pa je potražio u idućoj pekari, a zatim iz istog razloga u još jednoj. Nakon što je pojeo krofnu i malo odmorio, veselo se približio mjestu gdje ga je čekao inspektor. Ovaj put tamo nije bilo forenzičara, a Kozliča je našao nedaleko od mjesta napada kako drijema u službenom vozilu. Čim ga je uspio razbuditi, počeo se interesirati za detalje novog napada. „Malo sam ubio oko čekajući te, rano sam ustao jutros, jer nisam htio propustiti nove nastavke sapunice koja nikad ne završava. Izgleda da imamo serijskog napadača, stvar postaje ozbiljnija i vrlo napeta.“, sneno zijevajući je prepričao tati Mediću. „Što se sad dogodilo?“, pitao je tata Medić. „Braća otvaraju novi poslovni ured, a šogor im užasno zamjera što obrt njegove bivše pomajke nije dobio koncesiju za pranje prozora na poslovnoj zgradi. Zaklinje se da će ih uništiti pa zove suradnika bivše žene, za kojeg se kasnije otkriva da je njihov davno izgubljeni polubrat. Tu su današnje epizode završile i počeli su *Šumar i Šajn*, epizoda u kojoj šumskim životinjama daju pravo na nekoliko želja i nastaje svađa oko skupljanja hrane za zimu...“,

raspričao se inspektor. „Mislio sam na napad zbog kojeg si me zvao, onaj serijski od jutros.“, prekine ga tata Medić. „A, to pitaš! Slično kao jučer, danas je munjevitom brzom s leđa napadnuta ženska osoba srednjih godina, više puta ubodena u predjelu desne ruke. Nalazi se na kirurškoj obradi u obližnjem vrtiću. Nema otuđenih predmeta, jedino par žvrljotina po nekim papirićima zasad nepoznatog podrijetla. Morao bi biti isti počinitelj, mediji još nisu objavili ništa o jučerašnjem napadu jer su prezauzeti prikazivanjem dokumentarnih filmova o životopisima kandidata za novi reality show koji će se odvijati u potpunosti on-line. Zato nije moguće da se već javio imitator.“, bio je sada detaljan inspektor.

„Hm, zbilja prelazi u serijal. Znamo li nešto o jutrošnjoj žrtvi ili neku povezanost s jučerašnjom žrtvom?“, razmišljao je na glas tata Medić. „Kako zasad izgleda, ništa previše korisno. Današnja žrtva nije bila u većem šoku pa sam uzeo i njenu izjavu. Radi u računovodstvu u obližnjoj pilani. Rano jutros je došla isprintati čekove za zaposlenike, pilana je inače sasvim prazna jer svi rade od doma. Nestalo je tonera i soka od cikle, pa je ručno ispunjavala čekove i za to vrijeme imala dojam da je netko promatra kroz prozor. Kada je krenula iz pilane je samo najednom osjetila oštar ubod i pala, ništa nije vidjela. Zasad ne vidim nikakvu vezu s onim starim od jučer, nije niti išla u banku gdje on prima mirovinu. Napad iz koristoljublja opet možemo isključiti, ništa nije ukradeno, a čekovi su ionako personalizirani pa ih treće osobe ne mogu naplatiti. Komplicirano i zasad stojimo u mjestu, moram sačekati da forenzičar analizira ubodne rane i tragove na papirima koje smo mogli pronaći. Ali to bi moglo potrajati jer je danas uzeo slobodan dan i morao ići pomoći jetrvi praviti liker od krušaka.“, podijelio je Kozlić trenutnu situaciju sa svojim sugovornikom.

„Možda ih vežu neki hobiji, možda su oboje bili svjedoci nekog nedavnog događaja?“, propitkivao je tata Medić. „Da su bili svjedoci, napadač bi vjerojatno imao namjeru ušutkati ih, a ne samo bockati po ruci. Možda je vježbao za cijepljenje? Morat ću provjeriti po ambulantomama gdje bi uskoro trebalo dolaziti cjepljenje, to već zvuči kao jasan trag.“, razmišljao je glasno inspektor te nastavio: „Dobro je i pitanje s hobijima, ali to nije lako provjeriti. Zaštita podataka i nelegalne komunikacije je urodila brisanjem baze potencijalno opasnih hobija među stanovništvom. Sada se trebamo obratiti poznanicima žrtava, ali i to je donekle klimao. U vrijeme općeg zatvaranja su se svi pomalo otuđili, a mnogi su se počeli baviti i novim stvarima. Teško da ćemo tu nešto znakovito iščeprkati, ali vrijedi probati.“

Sada je tati Mediću počelo rasti samopouzdanje, obećao je Kozliću da će se o napadnutoj djelatnici pilane raspitati kod supruge i njenih kolega. Inspektor ga je odvezao doma te su se dogovorili da će se opet čuti ujutro. Inspektor je zatim otišao u kinematograf pogledati serijal kriminalističkih

crtića, nadajući se da će tako dobiti nove indicije. Doma je bilo mirno, Vinko je drijemao u fotelji tate Medića, mama Medić je skupljala piljevinu i njome pokrivala dno kućice njihova oposuma Slađanog, a djeca su odrađivala današnju školu na daljinu naizmjenično odašiljući nastavnicima dimne signale i golubove pismoše s privezanim zadaćama iz Modalne logike i Teorije uzlova. Praktični dio zadaće iz Teorije uzlova se ionako svodio na pričvršćivanje uzice oko ptičje noge.

Tata Medić si je u kuhinji priredio mlako mlijeko s medom i proteinima, bešumni multivitamin, zeleni ruski čaj i kapučino bez pjene. Naredao je šalice i čaše na kuhinjskom stolu te se izvalio na drvenu stolicu tapeciranu staklenom plastikom. Nije bio siguran na koji način da suprugu pita za podatke koji su se ticali istrage. Smatrao je kako ne bi trebao otkrivati previše o istrazi u koju je uključen, ali to je ujedno bio i jedini razuman razlog za interes o njenim kolegama s posla. Kada je mama Medić došla u kuhinju, obzirno je načeo temu o kašnjenju čeka s njenog posla i mogućim razlozima, na što je ona odmah otpovrnula „Pa netko je napao djelatnicu računovodstva kada je izašla iz pilane noseći čekove, čitav kolektiv su zvali poslijepodne da nam to ispričaju. Morali su nas obavijestiti, svi su poludjeli jer im plaća kasni. Navodno su u istrazi već angažirane jake policijske snage, šuška se da je u pozadini rat proizvođača cjepiva i malih obrtnika.” Nakon toga se pravio zainteresiran za napadnutu djelatnicu, ali ispostavilo se kako mama Medić o njoj i ne zna mnogo. „Nešto je mlađa od nas, radno vrijeme provodi u svom uredu za svim onim papirima i izračunima, uglavnom je pristojna i ljubazna, ali ništa drugo o njoj ne znam.”, rekla je.

Kada se idućeg jutra čuo s Kozličem, nije mu imao mnogo za ispričati. Inspektor je proveo dobar dio noći igrajući se na tabletu, a zatim je internetu pretraživao daljnje podatke o žrtvama napada. Ali njihova se imena nisu spominjala u zajedničkom kontekstu niti na društvenim mrežama, niti u malim oglasima. Tragovi ubodnih rana zasad nisu ništa otkrivali, a još su pokušavali dešifrirati crveno-narančaste žvrljotine nađene na mjestima napada. „Trenutno svi smatraju kako je napadač jednostavno papire koji su mu se našli pri ruci iskoristio za kratko čišćenje oružja. Kako ga žrtve nisu niti primijetile, za to je mogao na raspolaganju imate svega dvije-tri sekunde. Nadzorne kamere su isključene i izvan i unutar pilane, ispitali smo hrpe potencijalnih svjedoka (njih dvoje) i nitko nije ništa vidio. Danas ću pretražiti širu okolicu mjesta napada pa možda nađem neke tragove, čim stane kiša. Ne volim izlaziti dok pada.”, rekao mu je inspektor.

„Tata, možeš li me odvesti na instrukcije?“, upitala je kćerka obitelji Medić. „Malo kasnim, potrajalo je dok sam dešifrirala zadaću iz Kriptografije u kojoj je pisalo na koju adresu ovaj tjedan trebamo poslati snimke zadaće iz klapskog solo pjevanja, a vani je kiša i ne bih htjela da mi se smoče slu-

šalice.”, pravdala se. Zaista, na glavi je imala bežične slušalice koje su na svakom uhu bile veličine buhtle, a svi srednjoškolci su ih dobili u novoj reformi školstva te ih bili obavezni uvijek nositi.

„Ok, ajmo!”, prenuo se tata Medić, uzeo ključeve od aute i pletenu košaru, poželi li usput skoknuti negdje po svježije kruške. Kćerka obitelji Medić je u odgovarajuće džepove na jakni potrpala mobitel, tablet, laptop, kameru s nogarima i grafičko računalo, uskočili su u auto i krenuli. Vožnja do centra za instrukcije je bila spora i dosadna, kao da su upravo tog jutra svi odlučili poći obaviti neke poslove u blizini centra. Putem je tata Medić morao stati na svakom semaforu, dok kiša koja je bjesomučno padala nije uspijevala spriječiti uporne nalete nezaposlenih perača vjetrobranskih stakala. Odlučio je ignorirati ih te pojačao vijesti na radiju, njegova kćer je ionako na mjestu suvozača slušala predavanja iz Uvoda u optimiziranje nepotrebnih optimizacijskih sustava, teškom mukom pokušavajući ostati budna. Na radiju su upravo išle šeste jutarnje vijesti, prožete već standardnim podacima o broju novozaaraženih, udjelu votke u naručenom cjepivu i rastu svih postojećih poreza. Uvijek je slušao lokalnu radio-postaju, nekako je osjećao bliskost sa zaposlenicima u studiju i režiji, odgovarao mu je odabir loše novovjekovne glazbe i izvješće o trenutnom stanju u prometu. Nakon uobičajenog poziva volonterima za isprobavanje cjepiva iz kućne radinosti se u sklopu vijesti pojavilo i kratki izvještaj o nedavnim napadima. Iz samog je teksta bilo jasno kako je izvještaj pomno složio Kozlić, pazeći da se ne širi nikakva panika niti dezinformacije, ali da se istovremeno uspije zadovoljiti i novinarski senzacionalistički apetit.

Tako nešto je tata Medić i očekivao, postojeća se situacija nije mogla skrivati, dodatni oprez bi trebao pomoći, a sami detalji napada nisu otkrivani. U sklopu vijesti je obrazloženo i kako policija ima brojne indicije, a materijalni dokazi su u zadnjem stadiju forenzičkog ispitivanja. Ponadao se da je forenzičar barem nakratko gotov s obiteljskim poslovima, ali se tada sjetio kako mu je jutros Kozlić spomenuo da mora ići forenzičaru pomoći službenim kombijem prevesti šogorov bidermajer. Iz razmišljanja ga prenu iznenadni zvuk kćerkina hrkanja na suvozačkom sjedalu i vozilo hitne pomoći s uključenim rotacijama koje je projurilo pokraj njih. Čekajući da se upali zeleno svjetlo na semaforu, počeo je osjećati snažnu anksioznost te je dohvatio teglicu meda iz pretinca za rukavice. Nakon još nekoliko minuta miljenja kroz prenatu cestu, približavali su se zgradi registriranoj za obrt pružanja visokokvalitetnih instrukcija i investicijsko savjetovanje sumnjive kvalitete. Radilo se o golemoj zgradi, koja se konstantno proširivala i povećavala. Uvijek su oko nje bile neke zaposlene dizalice, mješalice betona te brojni radnici bez zaštitne opreme, ali s uplaćenim životnim osiguranjem imovine. Kada su, radi nedavnih mjera, uvedena ograniče-

nja prema kojima u predavaonici obrta za pružanje visokokvalitetnih instrukcija osim predavača ne smije biti više od 138 polaznika, u rekordnom roku je zgrada dobila četiri nova kata. Radove je izvodila planetarno poznata poduzetnička udruga iz prigradskog naselja, koju je vodio neki stariji gospodin poznat po posvemašnjoj iritantnosti i nesimpatičnosti, a u gradskim i prigradskim kuloarima se naveliko šuškalo kako vrijeme potrebno za izvedbu njihovih radova teži prema nuli brže od niza recipročnih vrijednosti kubova prirodnih brojeva.

Dok je tražio slobodno parkirno mjesto, tata Medić primijeti gužvu pred ulazom u spomenutu zgradu. Epidemiološki redari su raspoređivali građane, pred samim ulazom je bilo parkirano vozilo hitne pomoći, kod čijih je otvorenih stražnjih vrata sjedio vozač, polako uživajući u jutarnjem hladnom napitku i cigareti. Nakon što je ispraznio limenku i ugasio opušak na podu vozila, pomaknuo se kako bi nosači u unutrašnjost brižno tresnuli nosila s teretom koji je iz pozicije odakle je tata Medić promatrao izgledao živahno, ali prilično bljedunjavo. Odmah zatim u blizini uoči i Kozlića koji je šetkao zabrinuto gladeći bradu. Kćerku, koja je još drijemala, uto probudi zvuk poruke na mobitelu, tabletu i laptopu. Kada je sneno pročitala poruke, samo mu je rekla „Tata, možemo doma. Današnji instruktor je ozlijeđen pa ništa od instrukcija. Ali naplatit će nam kao da smo ih imali, elektronskom poštom će nam poslati snimku predavanja i zadatke za vježbu.“ te se okrenula na stranu i nastavila drijemati.

Nije pripadao među one koji stalno odmah jure dalje. Volio je da se stvari malo slegnu i poslože, smatrao je kako je bolje kratko razmisliti i hladne glave trezveno krenuti u akciju. Zato je tata Medić, kada su se dovezli nazad doma, otišao napraviti čaj, kavu i ajvar te malo porazgovarati sa stricem Vinkom, koji je upravo stigao i nespretno gulio crvenu papriku svježe pečenu na plavičastom plinskom plamenu. Kratko su prodiskutirali kako odrediti sve nenegativne cijele brojeve a i b za koje vrijedi $(ab - 7)^2 = a^2 + b^2$, zadatak za vježbu iz obrta za pružanje visokokvalitetnih instrukcija. Tata Medić je staloženo zasolio crvenkastu mješavinu i ostavio ju da se hladi te se zatim latio mobitela i nazvao Kozlića, koji se brzo javio. „Nisam te stigao nazvati, počela je ludnica. Dogodio se novi napad pa su ubrzo počeli i pritisci s vrha, iz metropole. Te kako si to možemo dopustiti, te da treba paziti na sigurnosni razmak, te da će novi izbori kroz 12 godina, te da treba produžiti knjige iz gradske knjižnice.“ „I jesi ih produžio?“, upita zabrinuto tata Medić. „Ma jesam, odmah sam išao tamo. A nikad nije raspoloživ onaj novi krimić koji želim pročitati, odmah se naljutim. Bitno da oni besposličari tamo uzimaju po 20 knjiga svaki drugi dan, valjda od toga prave zidove.“, žalio se Kozlić, koji je tati Medić sada djelovao znatno napetiji nego inače. Srknuo je kavu i vrhom šape probao ajvar,

Zadatak 4

bio je prilično zadovoljan, a i Vinko je otišao u šetnju. „Ima li sličnosti s ranijim napadima?“, upita. „Skoro isto, brzo izveden napad, u samoj velikoj zgradi, ali nadzorni sustav po običaju ne radi pa nemamo nikakvih snimki. Taj dio zgrade je bio sasvim prazan, u hodniku kod ureda instruktora nema gužve niti polaznika. Ubodi ovaj put samo u lijevu ruku, podlaktica. Brzo i dosta precizno.“, izreferira inspektor. „A tragovi, one črčkarije?“, zainteresirao se tata Medić. „E to je ovaj put nešto jasnije. Izgleda da napadač nije samo čistio oružje, kao da je želio ostaviti neki trag, nešto napisati. Nažalost, prilično nečitljivo, ali probat ćemo nešto izvuci. Inače i dalje tapkamo u mraku. Zadnjih par sati sam proveo u dodatnom istraživanju mogućih poveznica između žrtava, djeluje prilično nevjerojatno da ih netko nasumce odabire. No i to može biti pogrešno rezimiranje, moguće je da imamo posla s proračunatim počiniteljem koji jedan ciljani napad skriva u hrpi drugih, ne znam još.“, dovrši razgovor Kozlić.

Ajvar se još morao ohladiti i tata Medić je postajao nekako bijesan. Ne toliko jer će ručak morati sačekati, koliko zato što ga je počeo mučiti slučaj i situacija u kojoj se nalazi njegovi prijatelj Kozlić. Ispočetka je bio uvjeren kako će mu moći pomoći, ali sada je to sve djelovalo bezizlazno. Uopće nije imao ideju što savjetovati i predložiti, tragova niti indicija nije bilo te se osjećao pomalo bespomoćno.

Kćer obitelji Medić je sada pratila nastavu u svojoj sobi, dok je mali Medić spremao bilježnice i note za sutrašnji polazak u školu, gdje je kasnu poslijepodnevnu smjenu odrađivao uživo datumima djeljivima sa 7. Kiša je prestala, blato je bilo taman do koljena, te je tata Medić odlučio krenuti u šetnju, obuvši najprije tople gumene čizme s dodatnim prostorom za kandže. Kao što je i očekivao, brzo je sreo Vinka koji se kočoperio na svom mjestu na obližnjem trgiću. Odlučio je s njim podijeliti trenutnu situaciju, nadao se da će mu biti lakše iskoristi li brata kao ispovjednika, koji ga ionako uglavnom niti ne sluša. No, ovaj put je Vinko strpljivo i smireno slušao, pokazujući kako uz svoju izraženu malicioznu crtu posjeduje i enigmatsku sposobnost razlučivanja. „U ovo toksično vrijeme mnogi znaju poludjeti i početi s devijantnim ponašanjem, to me uopće ne iznenađuje. Sklon sam pretpostaviti da se radi o jednom napadaču, dobro organiziranom i u sjajnoj fizičkoj kondiciji. Da je barem sve otvoreno kao nekada, da nismo u ovoj nesretnoj situaciji, moglo bi se potražiti gdje se mogao pripremati za takve akcije. Ili se barem moglo izbaciti uho i pokupiti neku usputnu priču koja bi mogla s tim imati veze. Možda se može i ovako, ali sada je protok unutarnjih informacija mnogo sporiji. Zna li se nešto o trećoj žrtvi?“, upitao je tatu Medića. „Ništa mnogo, koliko sam uspio saznati radi se o introvertnom instrukturu, jednom iz serije onih dobrih studenata koji su upali u ralje biznisa. Doduše, do kraja studija mu je ostalo ispita jednako

Zadatak 5

koliko je tročlanih podskupova $S = \{a, b, c\}$ skupa $\{1, 2, 3, \dots, 20\}$ takvih da je abc djeljivo s 4, ali pitanje je ima li vremena to polagati dok plovi poduzetničkim vodama. Video-snimke nekih njegovih boljih instrukcija su dostupne i na društvenim mrežama, kao kvalitetna reklama.", uz uzdah je ispriповjedio tata Medić. „Mogao bih se možda malo o detaljima raspitati i kod Gnjidaršića, uvijek je bio izvor raznoraznih podataka. Istina, tek nedavno je pušten iz pritvora gdje je bio jer je povremeno otvarao gostionu za nestalne goste, ali vratit će se on nikad jači.“, predlagao je stric Vinko. „Je, s 'iljadu momaka.“, promrmljao je tata Medić sumnjičavo, ali brat ga je sad već prestao slušati.

Dok je idućeg jutra tata Medić u svom vrtu iza kuće okopavao gomolje i veće puževe preko ograde prebacivao u susjedne vrtove, stigao mu je poziv da se tijekom dana mora javiti na posao radi rutinske kontrole. Bilo je važno provjeriti da nije napuštao boravište i da mu odijelo i dalje dobro pristaje. Nakon što je pristavio čorbu, odlučio je da će do ureda otići poslijepodne, tako će moći usput odvesti i malog Medića u školu jer je opet najavljen štrajk djelatnika javnog prijevoza u čitavoj regiji. Mama Medić je imala slobodan dan te se zabavljala izradom drvenih stalaka za kruške i novine, prije čega je kćerku odvezla na instrukcije. Umjesto ozlijeđenog instruktora, koji se još nije sasvim povratio iz šoka, već je bio angažiran novi, jedan od standardnih s klupe za zamjene, jer nastava se mora nastaviti i profit uvećati, bez obzira na sva ometanja.

Dan je bio ugodno svjež i sunce je sramežljivo provirivalo iza sivkastih oblaka. Kozlič se tati Mediću zasad nije javljao, no tata Medić je ovaj put to bio sklon protumačiti kao dobar znak. Smatrao je kako se zasigurno nije dogodio nikakav novi napad, a inspektor se i udubio u neki novi trag koji neumorno slijedi. Bude li potrebno, spremno će uskočiti i pružiti svu moguću potporu, a i Vinko bi se mogao tijekom dana javiti s potencijalno zanimljivim informacijama od strane Gnjidaršića. Obukao je ljetno odijelo tetraedarskog uzorka, sa službenim grbom firme otisnutim preko čitavih leđa te malo odrijemao na trosjedu, uspavan zvucima blagog blanjanja. Nakon nekoliko sati, kada je bilo vrijeme da krenu, mali Medić ga je nježno probudio udaranjem metalnim loncima, pritom se veselo smijući dubokim naborima nastalim na tatinom licu i odijelu od hrpice jastučića na kojima je odrijemao. Tata Medić je provjerio pozive, elektronsku poštu, društvene mreže, poštanski sandučić, izvikao se na dosadnog susjeda pa su zatim krenuli. Danas su ceste bile mirne i puste, brzo su stigli do škole gdje je mali Medić iskočio iz automobila u pokretu kako se ne bi stvarala nepotrebna gužva, sve po nalogu dugogodišnjeg ravnatelja, osposobljenog za nepogrešivo snalaženje u svakoj kriznoj situaciji. Kako bi mogao upaliti kameru u uredu, morao je dokazati da za pozitivne realne brojeve x, y, z

takve da je $xyz \leq 1$, vrijedi

Zadatak 6

$$\frac{x}{z} + \frac{y}{x} + \frac{z}{y} \geq x + y + z.$$

Nakon što se sjetio da je među monterima sigurnosnih sustava u zadnje vrijeme popularno koristiti nejednakosti među sredinama, upalio je kameru, projektor i kućno kino te obavio rutinski boravak na poslu. Polako su se iz istog razloga počeli puniti i drugi uredi, kada mu je zazvonio mobilni telefon. Zaslom je pokazivao sliku policijske značke, a oba kruga koji su titrali na zaslonu su bila zelene boje i na njima je pisalo *Odgovori*. „Možeš li doći u Školu udruženih Burbakista?“, odmah ga je upitao Kozlić. Tata Medić je pretrnuo i kratko izustio „Mogu, maloprije sam tamo prolazio, zašto?“ „Napadnut je domar škole, dođi kad budeš mogao.“, kratko je rekao inspektor. Tata Medić je osjetio silno olakšanje, jer je sada mogao biti siguran da je s malim Medićem sve u redu te je osjetio specifičan polet. Brzo se dovezao do škole na čijem ulazu je vidio Kozlića kako daje naloge nekolicini pomoćnika. „Odlučili smo se mobilizirati, ne želimo da nam nešto promakne!“, doviknuo je Kozlić tati Mediću čim ga je primijetio, pokazujući usput rukom na svoje pomoćnike, kao kada general pokazuje na svoje trupe ili knjižničar na prašnjave knjige. Tata Medić ga je poznavao dovoljno dobro da odmah pretpostavi kako se radi o donekle izrežiranoj predstavi za novinare koji su se okupljali u sve većem broju, serijski napadi su svakako počeli imati magnetni učinak na njih. Kozliću je teatralnost inače bila sasvim strana, čak je od nje donekle i zazirao. Dok su neki njegovi kolege nastojati u svakoj situaciji izvesti što veću predstavu, ne bili tako povećali svoj kredibilitet, Kozlić je uvijek vjerovao isključivo u rad i rezultate, a pokazivanje pred kamerama i ispaljivanje parola je prepuštao drugima.

Tata Medić je bio siguran kako je Kozlić na tu izvedbu natjeran od nekih svojih šefova, iako nije mnogo znao o hijerarhiji u tom poslu. No, zato je znao i da Kozlića nije moguće tek tako natjerati na nešto, za to bi morao biti u posebnom raspoloženju. Iz tog razloga je bio uvjeren da se kod ovog napada pojavio neki novi trag koji mu omogućuje vidjeti svjetlo na kraju tunela te da obojica nestrpljivo čekaju raspraviti o tome.

Prema strogom policijskom pravilniku je uslijedila obavezna užina, zatim kraći odmor te vrijeme za topli napitak i kolač. Novinari su se do tad već razišli i krenuli pisati vijesti o novim verzijama popuštanja postroženih strogih mjera.

Nakon što je dovršio sendvič s medom i ajvarom, kojim je sasvim primjetno umazao odijelo, tata Medić se približio ulazu u školu i javio se inspektor. „Dođi, idemo unutra, samo navuci masku, stavi rukavice, kapu i čizme.“ tajnovito mu je prošaptao inspektor, očito se želeći maknuti iz

vidokruga mogućih znatiželjnika. Kada su krenuli prema trećem hodniku s lijeve strane nakon drugog prolaza nadesno, odmah poslije lijevog skretanja, tata Medić se zapitao hoće li znati sam naći izlaz i kako se Kozlić tako dobro snalazi u toj zgradi. Blizu ostave za lopte, krede, stare novine i jogurt se nalazio dominama ograđeni prostor na kojem se očito odigrao napad. „Ovdje je to bilo.“, potvrdi inspektor njegove sumnje te nastavi: „Gotovo isto kao i u prethodnim napadima. Ubodi u obje šake, pomalo i prema zglobovima, domar je taman iz ostave vadio krede kad je napadnut s leđa. Ali pogledaj ovamo!“, pokazao mu je prema nekoj zgužvanoj hrpici na podu polumračne ostave. „Ne vidim najbolje, a ne bih htio ništa dirati.“, rekao je tata Medić naprežući oči. „Najprije ni mi nismo uočili, ali na ovim starim novinama su ostavljeni tragovi. Malo ću posvjtliti...“, kopao je Kozlić po džepovima tražeći baterijsku svjetiljku. Na kraju je iz unutarnjeg džepa sakoa izvukao baklju te ju zapalio i prinio ostavi. „Pročitaj prije nego sve plane!“, zadovoljno je rekao tati Mediću, koji je, izmičući se vrhu baklje nastojao što bolje vidjeti zgužvanu hrpicu. Tamo su se, preko nekoliko starih novina, ponosno kočoperili narančasto-crveni znakovi, stapajući se u donekle besmislenu cjelinu. Nakon što je Kozlić ugasio baklju u obližnjem toaletu, tata Medić upitno prošuška „Zecoubojica?“, na što Kozlić kimnu glavom i bradom. „Ali nijedan napad nije bio na zečeve? Zar se radi o poludjelom lovcu? Pa sad je sezona pataka. Ne kužim.“, pokušavao je pogoditi inspektorove misli. „Ovo je puno znakovitije, vjerojatno od velike važnosti za izradu profila napadača.“, počeo je tumačiti u maniri vrsnog psihologa, kakvim ga je tata Medić i pamtio od mladih dana. „Taj đaklu si je odlučio dati nadimak, sada želi ostaviti jasnu poruku. Smatra se umjetnikom, producentom, sucem, porotom i izvršiteljem. Želi da znamo o kome se radi, a sam naziv možda jedino njemu nešto znači. Sada sam sigurniji da žrtve bira sasvim ciljano, možda iz nekog ludog razloga u njima vidi neprijatelje. Svakakve manije građani razvijaju u ovo nenormalno doba, teže je nego ikada pogoditi o čemu se radi. No, ako je već toliko uvrnut u svojoj želji da se istakne, morao bi nam vrlo skoro zapeti za oko. Nadajmo se kako će mu ovaj napad biti i posljednji. Od forenzičkih rezultata izgleda neće biti ništa. Domar je inače u priličnom šoku, tvrdi da je napadnut mrkvom.“ „Kakvom mrkvom?!“, iznenadio se tata Medić. „Zašiljenom.“, odgovori Kozlić.

Tata Medić je osjetio kako mu trnci prolaze čitavim tijelom. Pozdravio se s Kozlićem, koji je odjurio nastaviti istragu, te pred ulazom u školu pričeka malog Medića. Nastava je brzo bila gotovo, kao i uvijek kada bi imali predavanja uživo iz algoritama koji rade u polinomijalnom vremenu, za razliku od nastave na kojoj su proučavali algoritme koji rade u eksponencijalnom vremenu i koja se znala rastegnuti u nedogled. Putem doma je

upitao malog Medića zna li nešto o domaru. „Pa, ništ’ posebno. Čim ga nešto trebaju, on odmah dojuri, popravi što može, inače zove neke majstore. Mislim da voli čitati, često nosi ispod ruke neke novine i papire, ponekad i sam nešto piskara po njima.” Tata Medić nije puno više niti očekivao. Imao je snažan utisak kako je za rješenje ovog slučaja fundamentalno pronaći vezu između žrtava, ali nikakvu poveznicu između njih zasad nije vidio. Najviše od svega ga je koprkala razlika u izvedenim napadima, nije si mogao pojasniti iz kojeg bi razloga napadač neke žrtve bocnuo u obje ruke, a neke samo u jednu. Isključio je mogućnost da je napadač želio biti još brži. Motalo mu se po glavi da takav postupak ili ima dublji razlog, u koji nije uspijevao prokuknuti, ili se možda radi o više napadača, ali tu je teoriju Kozlić još ranije odbacio.

Počelo ga je smetati i što se iznova u napadima pojavljivala neka veza s njim samim. Bio je svjestan da je ta veza prilično slaba, ali draže bi mu bilo da je niti nema. Te se večeri počeo osjećati nekako težak i nestrpljiv pa se odlučio zabaviti čitanjem, trebalo mu je nešto da se zaokupi. Dohvatio je jednu od velikih nenarodnih kuharica koju je još u osnovnoj školi osvojio na natjecanju iz neeksperimentalne fizike i ubrzo se u kuhinji počeo zabavljati pripremom kimčija. U kući je bilo mirno, mama Medić je također odmarala gledajući reality-show *Ljubav na epidemiologiji*, koji zbog eksplisitivnih scena cijepjenja nije bio preporučljiv antivakserima i tripanofobima. Djeca su, čekajući obilniju večeru, uživo pratila snimku presnimljene nove nastave iz vannastavnih aktivnosti, usput pišući poslijepodnevene zadaće iz ponavljanja prijedodnevno gradiva.

Zazvonio je mobitel tate Medića i na zaslonu je pisalo kako zove stric Vinko. Tata Medić je odlučio da se tog dana više neće nikome javljati, trenutno ga je više privlačilo pripremiti kvalitetnu večeru te se kasnije izvaliti na kauč i pokušati dokazati da u četverokutu čije duljine stranica su prirodni brojevi takvi da duljina svake stranice dijeli sumu duljina preostalih triju stranica, barem dvije stranice moraju biti jednake duljine. Pokušavao je, ali stalno je negdje zapinjao. Ispunio je svojim pokušajima već dvije bilježnice i jedan svezak kolaž papira, a onda odlučio ipak nazvati Vinka. Ni Vinko se nije najbolje snalazio u tom problemu, ali mu je predložio da pokuša najprije dobiti relaciju za četverokut sličnu nejednakosti trokuta.

Dok je idućeg jutra pokušavao pomoću dva ravnala i trokuta lijepo nacrtati skicu zadatka kojim se prethodnog dana zabavljao, opet ga je nazvao stric Vinko. Nakon 10-ak propuštenih poziva se tata Medić ipak odlučio javiti. „Slušaj, jučer kad smo se razgovarali sam ti sasvim zaboravio reći,” tumačio je Vinko „javio mi se Gnjaršić. Puno puta sam ga zvao, išao sam ga potražiti u gostionici, pa sam mu slao brzozav, onda sam ga preko nekih poznanika tražio u zatvoru, onda sam bio kod postolara jer su mi se izlizali

Zadatak 7

potplati na onim smeđim cipelama koje su mi baš super za ovo doba godine. Znaš one, malo dublje i s resama na unutarnjem dijelu, ma sjećaš se?" „Sjećam se, naravno...", otpovrnu tata Medić držeći mobitel priklješten između ramena i brade, crtajući i dalje. „Uglavnom, popravak bi mogao potrajati, ali napraviti će mi i dodatni prošiv, mislim da je to dobro utrošen novac.", pojasni je Vinko, a zatim se s njegove strane čulo sam mljackanje. „Vinko, ajde pusti sad taj sendvič dok razgovaramo, u ozbiljnom poslu sam.", zamolio ga je tata Medić, koji je upravo iziritiran mljackanjem povukao nepravilnu liniju. „Ne bi dao čovjeku ni da jede, ni medvjedu." frknu stric Vinko. „Nego, Gnjidaršić me nazvao kasnije, vidio je da sam ga tražio. U bolnici je pa sam mislio da ga posjetim danas. Odnio bih mu malo meda i koji grejp, naravno ako imaš i ako me možeš odbaciti.", zamolio je. „Ok, možemo poslijepodne, pokupit ću te.", kratko je tata Medić završio razgovor.

Odjel na kojem se Gnjidaršić nalazio je bio smješten u golemoj zgradi boje krvi, s nebrojenim napuklinama na fasadi načičkanoj gomilom širom otvorenih prozora. Posjete nisu bile dopuštene već toliko dugo da se tog pravila više nitko nije niti pridržavao pa su se tata Medić i stric Vinko sporo probijali kroz rijeku posjetitelja, gurajući se s njihovim kolicima i košarama za namirnice. Bolničke hodnike je ispunjavao miris sušene ribe, svježih agruma, kave i čokolade namijenjenih osoblju, unoseći domaću atmosferu u donekle turobno mjesto. Potrajalo je dok su pronašli malu sobicu u kojoj je Gnjidaršić ležao na krevetu gledajući dosadni televizijski program. Koliko su mogli primijetiti odmah s vrata, iako im je za oči i uši prilično smetao snažan propuh, lijeva ruka i desna noga su mu bili temeljito zamotani. „Oprostite što ne ustajem, udite u moje carstvo!", dobacio im je nastojeći djelovati u dobrom raspoloženju. „Samo ti uživaj na svom prijestolju, došli smo te malo obići.", dometnu Vinko. „Nego, što ti se dogodilo?", upita. „Službeno, ozljeda prilikom renoviranja gostionice. Možda izvučem i neku kintu od osiguranja, ako ne shvate kako nisam uplatio niti jednu ratu u zadnje četiri godine.", pomalo se smješкао gostioničar. „A neslužbeno?", upita tata Medić odlažući teglicu s medom i agrume na udaljenosti na kojoj ih Gnjidaršić neće moći dohvatiti. „Nemojte nikome reći, ali napadnut sam.", povjerio im se ispod glasa, a tati Mediću je gotovo iz šape ispao grejp koji si je odlučio oguliti. „Kada, kako?", upita brzo. „Prije dvije noći sam pustio jedno društvo u gostionicu, iza zastora da se ne vidi van. Malo su htjeli pobjeći od doma i počastiti se. Kad sam vidio da se netko šulja ispred ulaza gostionice, brzo sam im naplatio, potjerao ih i zatvorio vrata. Taman sam počeo nekom fasadnom bojom koju sam imao pisati na ulazu da ne radim, kad je netko dojurio i ubo me u ruku. Zateturao sam, pao preko kante boje i slomio nogu, otvoreni prijelom.", jadao se gostioničar. „Zašto

to nisi prijavio?“, upita tata Medić, dok si je Vinko uzimao med iz teglice. „Ma kako ću, pa tek sam izašao iz zatvora, odmah bi me strpali nazad, još ovakvog izlomljenog.“, pojasni im. „Trebalo ti ti što? Nešto za čitati ili pisati?“, upita ga Vinko, više iz kurtoazije, brišući med koji mu je kapnuo na odjeću. „S ovakvom rukom pisati ne mogu, a sve drugo je ok. Najgore mi je što ne mogu napisati rješenja nagradnih zadataka za idući broj onog poznatog stručnog časopisa. Nedavno sam se skroz navukao na to, u zatvoru sam po cijele dane razmišljao o rješenjima i sad kad baš imaju dobre nagrade ne mogu ništa piskarati.“, žalio se Gnjidaršić. Mrgodna medicinska sestra je prošla ispred sobe izvikujući kako joj trebaju mir i tišina za poslijepodnevi spavanje te neka svi posjetitelji napuste odjel, a ako mogu neka sa sobom povedu i pacijente. Tata Medić i stric Vinko su krenuli prema izlazu dok je Gnjidaršić nastavio s tihim žaljenjem „Eto, imao sam par dobrih ideja, a sad će sve onaj Zec ubiti svojim rješenjima.“ Tata se Medić, koji je upravo izlazio prema hodniku, najednom zaustavio kao skamenjen. Oči su mu se raširile poput sovinih, a uši izduljile poput risovih. Posve nečujno je otklizao korak nazad u sobu, okrenuo se prema Gnjidaršiću i upitao ga „Kako si rekao?“

Nije vjerovao da Kozlić može voziti tako brzo i imati tako predatorski pogled. Za upravljačem neslužbenog Yuga je vozio protiv svih pravila i sigurnosnih propisa, dok se na mjestu suvozača tata Medić grčevito pridržavao. Stric Vinko je na stražnjem sjedalu pokušavao nekom spužvicom očistiti medenu mrlju s odjeće. „Pa tko još danas ne stavlja na internet popis rješavača zadataka?! Tko to ne objavljuje javno, jel’ i to posljedica branjenja slobode i zaštite podataka?!“, grmio je inspektor. „Provjerio sam malo prije, to je bio jedan od uvjeta za dobivanje financijske potpore na zadnjem natječaju. Zato posljednji brojevi idu isključivo kao rukom tiskana izdanja. Dobro je što u školskoj knjižnici imaju sve primjerke.“, pojašnjavao je tata Medić. „Ma to sve ide kvragu.“, mrmljao je stric Vinko. „Slažem se! Nije za vjerovati kakve izopačene situacije se pojavljuju u ovo moderno doba!“, bjesnio je inspektor, ali kao da se lagano umirivao. „Mislio sam na ovu glupu spužvicu koja mi je samo razmazala mrlju, morat ću dati kaput na kemijsko čišćenje, bah.“, odvratila Vinko. „Neka si sredi da i u zatvoru prima taj časopis, šteta da izgube čitatelja.“, ciničan je sada bio inspektor, pritišćući papučicu gasa u nastojanju da čim prije stigne do adrese na kojoj je bio prijavljen Petar Zec.

„Sam si rekao, razvio je svoju maniju i drugi rješavači su mu postali zakleti neprijatelji. Pregledao sam zadnjih nekoliko brojeva, u njegovim rješenjima koja su objavili se vidi kako postaje sve ljući i luđi. On ne vuče okomicu već ubija pravac, ne poništava izraz već ubija njegove članove, ne pravi skupovnu razliku već ubija elemente skupa. A sad, kad se kao na-

grada za najuspješnijeg rješavatelja nudi doživotna pretplata, očito je kulminiralo i u njemu se prelomilo.", pojašnjavao je tata Medić. „Pa je odlučio neutralizirati konkurenciju, kratak postupak ciljane eliminacije. Fiksirao se na priznanje koje mora dobiti pod svaku cijenu, teži slučaj.", rezimirao je inspektor dok si je tata Medić na mobitelu puštao neki video dostupan na internetu. „Sad mi je napokon jasno, na ovom promotivnom videu obrta za pružanje visokokvalitetnih instrukcija se vidi da je onaj mladi instruktor ljevak, isto kao i Gnjidaršić. Tako je napadač znao u koju ruku ubosti.", zaključio je tata Medić zadovoljno. „Naravno, vidio je kojom rukom Gnjidaršić piše natpis na vratima.", dodao je stric Vinko sa stražnjeg sjedišta. „Ženu iz računovodstva pilane je sigurno prije napada promatrao kroz prozor kako ispisuje čekove pa je znao da je dešnjakinja. U slučaju umirovljenika i domara nije želio ništa riskirati pa ih je ubo u obje ruke. I sad misli da je nagrada samo njegova, a ja ću mu omogućiti i dodatnu slavu.", kesio se Kozlić.

Parkirao je u blizini kuće Petra Zeca. Malo je potrajalo dok je našao slobodno mjesto, a zatim je odjurio od parkirnog automata platiti parking. Kako nije imao dovoljno na računu službenog mobitela, sva trojica su morali skupiti dovoljno kovanica za jedan sat parkinga. Zatim je ujurio u kuću osumnjičenog, nečujno provalivši ulazna vrata. Dok je jurio kratkim hodnikom, tata Medić ga je slijedio na sigurnoj udaljenosti. Inspektor je prvo uletio u sobicu s desne strane hodnika, koja je bila prazna, zatim u prvu sobicu s lijeve strane, koja je također bila prazna, a zatim u drugu sobicu s lijeve strane, u kojoj je netko zamišljeno sjedio za radnim stolom. Nad stolom je bljesnuo komad metala i mali je šestar velikom brzinom poletio prema Kozliću. Spreman na takav otpor, Kozlić se munjevito sagnuo te u hipu skočio na sitnu opasnu pojavu. Petar Zec je brzo bio savladan i Kozlić ga je vezanog izvodio, razmišljajući kako da iskoristi ostatak plaćenog parkinga.

Tata Medić se malo igrao sa šestarom zabodenim u dovratak, koji ga je podsjećao na jednu epizodu sa sjekiricom, ali to je već neka druga priča. U kutu prostorije se, naslonjen na zid, odmarao dugački drveni štap od metala, izrađen u obliku mrkve i prebojan narančastom bojom, pri čijem se oštrm vrhu nalazilo i nekoliko crvenih točkica. Mimoišavši se u uskom hodniku s Kozlićem i osumnjičenikom, stric Vinko je ušetao u drugu sobu s lijeve strane hodnika, držeći ruke u džepovima. Kratko je pogledao papire raširene na radnom stolu za kojim je do maloprije sjedio Petar Zec te pomislio „I ti misliš objavljivat' rješenja, a napravio si grešku u dokazu da je u pravokutnom trokutu simetrala pravog kuta ujedno i simetrala kuta kojeg određuju težišnica i visina iz vrha pravog kuta.”

Zadatak 8